

Formanden: Vi vende saaledes tilbage til Forhandlingen om selve Forflaget til en Beslutning, der er stillet af Udvalgets Flertal.

Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Det glæder mig, at det ærede Medlem tog sit Forflag tilbage, foruden af de Grunde, jeg allerede har anført, ogsaa af den Grund, at han ved at indbringe det, havde forhindret Ordføreren for Flertallet fra at komme til at svare paa Angrebene fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Kimestad). Nu er Marken igjen fri, og jeg skal da tillade mig at gaa over til at svare paa Bemærkningerne fra dette ærede Medlem, som er et af Mindretallene i Udvalget. Skjøndt det nu kunde være af mindre Vigtighed, hvorvidt jeg i forrige Møde havde udtrykt mig aldeles rigtig med Hensyn til, hvad jeg sagde om Mindretallene, og navnlig om det andet Mindretal, skal jeg, da vi nu ere saa heldige at have Tidenden for dette Mødes Forhandlinger liggende for os, oplyse, at jeg netop har sagt, hvad der staar i Mindretallets egen Udtalelse, og hverken Mere eller Mindre. Seg anførte, at „det andet Mindretal siger, at det vilde have sluttet sig til den ovenanførte Beslutning, saafremt det ogsaa for dette ærede Mindretal var givet, at Flertallets Opfattelse af Ministerens Skrivelse af 5te forrige Maaned var rigtig.“ Det er det ærede Medlems egne Ord, og det vil ses af Tidenden, at det er dette, jeg har sagt; altsaa er den Anse, som han fremførte, fuldstændig uberettiget. Det ærede Medlem kom til at gjøre forskjellige Bemærkninger, som virkelig kunde behøve et Svar; han kom tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt det var rigtig, at Flertallet ikke havde været villigt til at konferere mundtlig med Ministeren eller i alt Fald ikke havde udbedt sig en ny skriftlig Forklaring af Ministerens første Skrivelse, og han mente, at dette vilde være nødvendigt, da man nu erfarede, at den var undergoven en forskjellig Fortolkning. Dersom denne Skrivelse havde staaet for Flertallet som en Skrivelse, der kunde give Anledning til flere Fortolkninger, saa havde det ærede Medlem Ret; men fordi eet Medlem af Udvalget overfor samtlige andre Medlemmer finder, at hans Opfattelse er noget forskjellig, naar derimod de øvrige Medlemmer af Udvalget for deres Vedkommende have en og samme klare Opfattelse af den eneste rette Fortolkning af Indholdet af Ministerens Skrivelse, kan det ærede Medlem ikke vente, at der skulde være Grund for Flertallet til nærmere at spørge Ministeren om Meningen, da denne efter vor Opfattelse er fuldstændig klar. Naar den ærede Minister nu har givet en Forklaring og en Fortolkning af sin Skrivelse, saa tør jeg sige, at denne er af den Besskaffenhed, at ikke nogen Mand, som forstaaar Dansk, vil kunne tvivle paa Muligheden af, at en saadan Fortolkning kunde lægges ind i Skrivelsen.

Seg tør paasta, at denne Skrivelse foreligger saa klart, at den Fortolkning, som den ærede Minister har givet — den er naturligvis hans berettigede Fortolkning — er en Fortolkning, som ingen anden Mand, der kan læse Dansk, vilde finde det muligt at give denne Skrivelse.

Formanden: For at forebygge senere Misforstaaelser tror jeg at burde bemærke, at vi alle maa forudsætte, at Evnen til at forstaa, læse og skrive Dansk er uomtvistet tilstede hos alle ærede Medlemmer.

Ordføreren: Det er ogsaa netop dette, jeg gaar ud fra i mine Udtalelser. Det ærede Medlem er ogsaa kommet til sin afvigende Mening om Forstaaelsen af Ministerens Skrivelse derved, at han ikke har lagt Mærke til, at Ministeren i sin Skrivelse tillægger os andre Ytringer end dem, vi have brugt. Dette er en Mærkelighed fra det ærede Medlems Side; thi han har været med til at vedtage Udvalgets Skrivelse, og dog lader han sig henrive til at bruge Ministerens Fortolkning af vor Skrivelse paa et vist bestemt Punkt, der synes at have været det vigtigste for Ministerens Fortolkning, uagtet han ikke kan vedkjende sig, at dette var vor Skrivelses Mening; thi vedkjender han sig dette, saa er det netop ham selv, der har gjort dette Overgreb, og ikke os Andre. Hvis det ærede Medlem altfaa siger, at den i Skrivelsen omtalte Nødvendighed af at komme til en Beslutning af Handlingens Besskaffenhed er det Samme som at fælde en Dom, saa har det ærede Medlem, da han jo selv har været med til at vedtage denne Skrivelse, netop selv gjort det Overgreb, som Ministeren anser over, nemlig at vi ville fælde en Dom. Denne Anse rammer med fuldkommen Grund det ærede Medlem; hans hele Raisonnement gjør, at Ministerens væsentligste Anse mod vor Skrivelse ene og alene kommer til at passe paa ham. Det ærede Mindretal er igjen kommet til at tale om det Rigtige i at faae en mundtlig Konference. Det er mærkværdigt, at det ærede Medlem ikke først og fremmest vil erkjende, hvor skibrigt det er i en saa vigtig Sag, hvor en Ministers Udtalelser og de bestemte Ord, som han bruger, ere af saa stor Vigtighed, at faae disse Udtalelser mundtlig. Det ærede Medlem ser jo, at han har forstaaet den hættærede Ministers Skrivelse — som jo ligger skriftlig for — paa en ganske anden Maade end vi Andre; men hvor store Misforstaaelser vilde vi da ikke være undergivne, hvis vi kun havde Ministerens mundtlige Ord? Naar det ærede Medlem har forstaaet Ministers Skrivelse paa en ganske anden Maade end vi andre 8 Medlemmer, og der saaledes kan være Tvivl med Hensyn til Forstaaelsen af denne skriftlige Udtalelse, hvilke Tvivl vilde der saa ikke kunne reise sig overfor mundtlige Udtalelser. Det er saaledes med velberaad Hu og med Overleg,